

РЕШЕНИЕ

№ 200

гр. Свиленград, 25.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на шестнадесети октомври през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20235620200550 по описа за 2023
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 23-0351-000318 от
02.08.2023 година на Началник РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, с
което на М. А. М. с ЕГН ***** от
*****, със съдебен
адрес: град Свиленград, бул., „България” № 57, област Хасково, чрез адвокат
Д. Т., за нарушение на чл. 140, ал. 1 от Закона за движението по пътищата
(ЗДВП) са наложени административни наказания „Глоба” в размер на 200 лв.
и „Лишаване от право да управлява моторно превозно средство (МПС)” за
срок от 6 месеца, като на основание Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 година
на МВР са отнети 10 контролни точки.

Жалбоподателят М. А. М. моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като
бил неправилен и незаконосъобразен - издаден при съществени нарушения на
процесуалните правила и в противоречие със закона.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят М. А. М., се явява,

заедно с адвокат Д. Т., която педира за отмяна на обжалвания акт поради допуснато процесуално нарушение – липсвал подпис в Акта на свидетеля и тъй като бил издаден в противоречие с материалния закон – липсвал субективният елемент от състава на нарушението.

В съдебната фаза се ангажират гласни доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) - Началникът на РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, редовно призован, не изпраща представител. От Съда се иска да потвърди обжалваното НП.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 13.06.2023 година около 09.00 часа свидетелите Г. М. Д. и А. М. Ш. (служители на РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково) при изпълнение на служебните си задължения се намират в град Свиленград, област Хасково, на улица „Д-р Страшимир Дочков”, където до МБАЛ – Свиленград спират за проверка движещото се в посока село Пъстрогор МПС – лек автомобил марка „Опел”, модел „Вектра” с държавен регистрационен № *****, управляван от жалбоподателя М. М.. При проверката и след извършена справка чрез служебния таблет и чрез служител на РУ – Свиленград полицейските служители констатира, че лекият автомобил не е собственост жалбоподателя М. и че МПС е с прекратена регистрация на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, считано от 26.05.2023 година, тъй като в двумесечен срок от придобиване собствеността на лекия автомобил не е регистриран.

На посочената дата и предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, свидетелят Г. М. Д. – Старши полицай в Група „Охранителна полиция” в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково (длъжностно лице от службите за контрол по ЗДвП), съставя в присъствието на свидетеля Ш.,

против жалбоподателя М. и в негово присъствие Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) със серия АД и с бланков № 025480. След запознаване със съдържанието на процесния АУАН, той е подписан от актосъставителя Д. и от нарушителя М.. В изготвения АУАН актосъставителят излага подробно описание на фактическото нарушение, свързани с управлението на МПС с прекратена регистрация (, т.е. не е регистрирано по надлежния ред), както и на обстоятелствата по извършването и откриването му. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, която вписва за нарушена. АУАН е редовно предявен и връчен на жалбоподателя - нарушителя М. М., който сочи, че няма възражения против констатациите в Акта, което вписва в съответната графа.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

Образувана е преписка с № 2836/2023 година по описа на Районна прокуратура – Хасково, за престъпление по чл. 345, ал. 2, вр.ал. 1 от НК (в този смисъл е и Докладна записка, изготвена от Инспектор Желязко Пачов). С Постановление от 20.07.2023 година, Прокурор при Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение – Свиленград: Милена Славова, отказва да образува Досъдебно производство (ДП) на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК (деянието не съставлява престъпление). В Постановлението е посочено, че липсва субективният елемент от състава на престъплението. Постановлението от дата 20.07.2023 година, ведно с материалите по преписката, са изпратени от Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение – Свиленград на РУ – Свиленград по компетентност за вземане на отношение относно административнонаказателната отговорност на жалбоподателя М. М. и документите са получени на дата 20.07.2023 година.

След получаване на Прокурорската преписка и сезиран надлежно с така съставения АУАН, Началникът на РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково, издава процесното НП № 23-0351-000318 от 02.08.2023 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган - чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, и налага на жалбоподателя М. административни наказания „Глоба” в размер на 200 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 6 месеца, както и са отнети 10 контролни

точки. НП е редовно връчено - лично на жалбоподателя, на 24.08.2023 година, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана (в този смисъл е и отбелязаното в Справката за нарушител/водач и в Картона на НП). Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на Началника на РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково да издават съответно АУАН и НП за нарушения по ЗДвП, се доказва от приетите по делото Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 година на Министъра на МВР и Заповед № 1253з-160 от 30.05.2022 година на Директора на ОДМВР - Хасково, вземайки предвид факта, че Г. М. Д. заема длъжността „Старши полицай в Група „Охранителна полиция” в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково” и от Писмо с рег.№ 351000-6634 от 15.09.2023 година, видно от което Бончо Цветанов Бонев е назначен на длъжността „Началник на РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково”, т.е. последният се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 189, ал. 12 от ЗДвП – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт - Заповед.

Приложена е и Справка относно нарушенията на жалбоподателя, в която е отбелязано че М. има наложени множество санкции с влезли в сила НП и Фишове за нарушения на ЗДвП.

По делото е допуснато и разпитано в процесуалното качество на свидетел лицето А.Д.П., което пред настоящия състав удостовери, че е присъствал когато жалбоподателят М. е взел да ползва лекия автомобил от свой познат - Е., който не го е уведомил, че МПС е с прекратена регистрация, като му е казал, че всички по отношение на автомобила е наред.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на констатациите, обективирани в АУАН и възприети от АНО в НП, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебно заседание, проведено на 16.10.2023 година свидетели – Г. М. Д. и А. М. Ш.. Писмените доказателствени източници по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът ги кредитира за достоверни, като цени същите при формиране на фактическите и

правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни се възприеха и свидетелските показания на Г. М. Д. и А. М. Ш., които са безпротиворечиви, логични и взаимнодопълващи се, правдиво звучащи и при липса на индиции за предубеденост на свидетелите. Не се установява посочените свидетели да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира да съставят АУАН. Основания за критика по отношение на свидетелските показания на посочените свидетели не се намериха, а единствено поради служебното им качество – служители в РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от тяхна страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си. И това е така предвид липсата на противоречия – вътрешни и помежду им (както вече бе посочено), от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания на двамата свидетели са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от Административнонаказателната преписка (АНП). В допълнение към изложеното следва да се посочи, че от доказателствата по делото е видно, че свидетелят по Акта – Ш., е и свидетел, присъствал при извършването на проверката и установяването на нарушението, а относно факта, че това лице, както и актосъставителят са в служебно правоотношение с АНО, следва да се има предвид, че в ЗАНН не е предвидено, че лицата, работещи при АНО, не могат да бъдат участници при съставянето на АУАН. В този смисъл е Решение № 39 от 15.02.2019 година по КАНД № 1241/2018 година, докладчик Съдията Пенка Костова. Ето защо, според Съда показанията на тези двама свидетели не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие гласни доказателства са пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му, като потвърждават фактическото му извършване от жалбоподателя, с оглед установения факт, че управлява

МПС с прекратена регистрация (, т.е. не е регистрирано по надлежния ред). Поради това Съдът ги кредитира изцяло за достоверни.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира и писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса. Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство. Съдът дава вяра и на другите налични по делото документи, тъй като те не са в противоречие с кредитираните такива.

Съдът кредитира и показанията на свидетеля П., тъй като не са в противоречие с другите събрани по делото доказателства.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Преценена по същество, Жалбата е неоснователна.

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата й на депозиране в Регистратурата на АНО, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – лично нарушителя, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от съответната графа от Справката за нарушител/водач и от Писмо с вх.рег.№ 7227 от 20.09.2023 година, ето защо производството не

подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в тази част в резултат на плащане на финансовата санкция.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

Обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП. Не се констатираха съществени недостатъци на актовете.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да се основания за неговата незаконосъобразност и отмяна.

Действително в АУАН липсва подпис на свидетеля Ш., но и двамата свидетели са категорични, че е присъствал при констатиране на нарушението, при написването съдържанието на АУАН, по предявяването му, по връчването и подписването му от нарушителя. Според настоящия Съдебен състав, липсата в АУАН на подпис на свидетеля Ш. не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като не е налице засягане правото на защита на санкционирувания субект. Нарушителят е подал Жалба срещу издаденото НП в срок, което в пълна степен отговаря на изискването за адекватна процесуална защита. В АУАН достатъчно подробно и конкретно (с посочване на дата, място и обстоятелства) е описана фактическата обстановка на нарушението и е посочена квалификацията му. Т.е. в случая в АУАН се установяват безспорни факти, които обуславят съставомерността на деянието, дата и мястото на извършване на нарушението и личността на нарушителя. Констатациите на актосъставителя са възприети от М. А. М. непосредствено при издаване на АУАН, в който последният не е посочил каквито и да са възражения по изложеното в него. В този смисъл, Съдът приема, че жалбоподателят е разбрал в извършването на какво нарушение е обвинен със съставения АУАН. Предвид тези обстоятелства, липсата на подпис на свидетеля Ш. при съставяне на АУАН, не може да доведе до порок в издадения АУАН, който от своя страна да доведе до неговата невалидност.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че за разлика от подписа на свидетеля по Акта, подписът на актосъставителя е възприет като част от производството по съставянето на АУАН, независимо от посочването в него на собственото, бащиното и фамилното име на съставителя и длъжността му, изброени като задължителни реквизити на АУАН в чл. 42, ал. 1, т. 1 от ЗАНН. Неподписването на Акта от неговия съставител води до такова съществено нарушение във формата му, което би могло да се приравни на липса на издаден Акт. Това нарушение е вече съществено, тъй като подписът на актосъставителя служи за удостоверяване авторството на документа и по същия начин, по който Съдът не може да извърши проверка дали АУАН е издаден от компетентно лице при непосочване името на съставителя, той не може да извърши и проверка дали е издаден от вписано като съставител в Акта лице при липсата на подпис.

Спазени са предвидената форма и процесуален ред, както констатиращият и санкционният актове имат необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание, съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. и чл. 57 от ЗАНН – за НП. Самото нарушение е описано точно и ясно, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Съдържанието на АУАН и НП при описание на процесното деяние е идентично. Следователно нарушението е описано по начин, даващ възможност на наказаното лице да възприеме в цялост признаците на същото и да организира адекватно правото си на защита. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е била нарушена. За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че Съдът приема, че квалификацията на процесното деяние е пълна – действително при квалифициране на деянието АНО не е посочил, че същото изпълва хипотезата на изречение първо, предложение първо от чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, но фактическата обстановка по отношение на нарушението е описана пълно и точно, посочени са всички изискуеми от закона обстоятелства, въз основа на които безспорно се разбира датата, мястото и механизмът на извършеното нарушение, поради което Съдът не приема, че е налице процесуално нарушение, довело до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя, респ. до невъзможност от страна на жалбоподателя да разбере нарушението. Посочените обстоятелства са безспорно доказани от данните, съдържащи се в Разпечатката от АИС КАТ за

регистрацията на процесния лек автомобил и за прекратената регистрация на същия, която не се оспорва от нарушителя.

Фактът, че в АУАН и в НП не е посочено от кой нормативен акт е разпоредбата на чл. 143, ал. 15 не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като в посочените два документа се съдържат конкретните факти по случая (кога, къде, кой, при какви обстоятелства, какъв автомобил е управлявал, какво е извършил).

Използваните съкращения на отделни думи в АУАН и в НП са общоизвестни и не създават каквато и да е неяснота относно вмененото на жалбоподателя противоправно деяние, съответно не е нарушено по никакъв начин правото му да организира и осъществи защитата си в пълен обем (в този смисъл е и Решение от 19.11.2020 година по КАНД № 744/2020 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Ива Байнова).

Вярно е и че в АУАН не е посочен личен адрес на свидетеля Ш., но този реквизит следва да е наличен в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на посоченото лице. Предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно трите имена, датата му на раждане и адреса по месторабота, е налице пълно индивидуализиране на посочения свидетел и не е наличен проблем с неговата индивидуализация, т.е. с неговата самоличност, респ. призоваването му в съдебно заседание. От друга страна констатираният пропуск не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не е налице. По същите съображения Съдът не приема, че грешното посочване на часа на нарушението в НП, представлява съществено процесуално нарушение, тъй като задължителен реквизит на този акт е датата. Съдът не намира, че е допуснато съществено процесуално нарушение предвид факта, че в АУАН и в НП като собственик на процесния лек автомобил е посочен предишния такъв, а не действителния съгласно Договора за покупко-продажба от дата 24.03.2023 година с нотариална заверка на подписите на продавача и купувача от Нотариус с рег.№ 80 в Регистъра на Нотариалната

камара на Република България: В. М., тъй като в програмата АИС – КАТ като собственик излиза предишния такъв до момента, в който новият собственик извърши необходимата регистрация, което в настоящия случай не е сторено.

Спазена е изцяло административната процедура по съставяне на Акта и издаване на обжалваното НП.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „б” от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 1 от ЗДвП и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 12 от ЗДвП. Съгласно чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, Актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, предвидени в този закон, които съгласно чл. 165, ал. 1 от ЗДвП се определят от Министъра на вътрешните работи. Видно от т. 1.3..4 от Заповед рег.№ 8121з-1632/02.12.2021 година е налице оправомощаване в полза на полицейски органи в структурите на „Охранителна полиция” при РУ в състава им. Видно от Заповед № 1253з-160/30.05.2022 година е налице и изрично оправомощаване в полза на актосъставителя Г. М. Д., преминал успешно изпит за проверка на знанията по ЗДвП - полицейски орган от посочената категория. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 13.06.2023 година актосъставителят Г. М. Д. е заемал длъжността „Старши полицай в Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково”, т.е. бил е полицейски орган, който е орган по контрол по смисъла на чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, а Група „Охранителна полиция” е структурно звено и част от състава на МВР. В тази насока е и изявлението на свидетеля Д., направено в открито съдебно заседание, проведено на 16.10.2023 година. Предвид изложеното актосъставителят Г. Д. безспорно се явява длъжностно лице от службите за контрол, предвидени в ЗДвП, което има правомощията по чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушения по ЗДвП. Лицето, подписало НП е заемало към момента на издаването му длъжността „Началник на РУ – Свиленград при ОДМВР – Хасково” и деянието е извършено в зоната на отговорност на РУ – Свиленград.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове. Т.е. съобразени са и приложимите давностни срокове, регламентирани в чл. 34 от ЗАНН за всеки от актовете, съставени при спазване на съответния срок. Съгласно разпоредба на чл. 36, ал. 1 от ЗАНН, административнонаказателно производство се образува със

съставяне на АУАН, като ал. 2 на същия член въвежда забрана без приложен Ак т АНП да не се образува освен в случаите когато производството е прекратено от Съда или Прокурора или Прокурорът е отказал да образува наказателно производство и е препратено на наказващия орган. Анализът на цитираната разпоредба обуславя извод, че не може да бъде образувано административнонаказателно производство без издаване на АУАН, като единствено изключение от това правило е образуването на административнонаказателно производство когато производството е прекратено от Съда или Прокурора или Прокурорът е отказал да образува наказателно производство и е изпратено на наказващия орган.

Не е налице забрана органът да издаде НП въз основа на съставения АУАН при наличие на отказ от страна на Прокурора да образува ДП.

В конкретния случай е процедирано именно така. Посоченото по-горе в настоящото изложение Постановление, ведно с преписката, са изпратени по компетентност на РУ - Свиленград с оглед произнасяне относно наличието на административно нарушение. За пълнота следва да се посочи, че пречката по чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 24, ал. 1, т. 6 от НПК, няма да е налице, тъй като разпоредбата изрично изисква спрямо същото лице за същото деяние да е налице Постановление за прекратяване на делото, т.е. на ДП, докато в случая не е налице прекратяване на ДП, а отказ да се образува такова.

Съдът намира, че в конкретния случай не е нарушено правилото „ne bis in idem”. Действително видно от събраните по делото доказателства, АНП по описа на РУ - Свиленград, образувана въз основа на АУАН с № 025480, е била изпратена на Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение – Свиленград, тъй като АНО е преценил, че се съдържат данни за извършено престъпление по чл. 345, ал. 2, вр.ал. 1 от НК, като в тази връзка е била образувана прокурорска преписка с № 2836/2023 година, като с Постановление от 20.07.2023 година е отказано да се образува наказателно производство. След като е налице отказ да се образува наказателно производство, в случая не е налице едновременно ангажиране на наказателната и административнонаказателната отговорност на лицето, за едно и също деяние. Когато деянието засяга един и същ кръг обществени отношения, правилното и точно прилагане на закона предпоставя реализация на отговорност или за административно нарушение, или за престъпление, но

не и за двете едновременно, като административнонаказателната отговорност следва да се ангажира, само ако деянието не представлява престъпление. Това положение изключва и опасността от нарушение на правилото *non bis in idem* по чл. 4, § 1 от Протокол № 7 към Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи поради отсъствието на дублиращи се процеси.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществени такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновава формира правен извод, че процесното НП не страда от формални недостатъци в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

-

Правилна е и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение. Тежестта за установяване на конкретното деяние, съставляващо административно нарушение, неговият извършител и предметът на нарушението, е на АНО, който следва да проведе пълно доказване на спорните факти, което в настоящия случай е сторено.

Не се спори, че към момента на съставяне на АУАН, жалбоподателят е имал качеството на „водач“ на МПС по смисъла на тълкуванието на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП. В § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП е дадено легална дефиниция на термина „водач“. От нея следва да се направи изводът, че АНО следва да установи, че деецът управлява МПС. Понятието „управление“ на МПС включва всяко действие по упражняване на контрол върху същото, а не само привеждането му в движение. В случая свидетелите са категорични, че именно М. е бил водач на процесното пътно превозно средство (ППС), тъй като именно той го е управлявал и на него са съставили АУАН, при което той не е възразил, не е подал възразение, не е посочил подобно възразение и в Жалбата си, както и в съдебно заседание.

Жалбоподателят не оспорва обстоятелството, че именно той е бил водач на процесното МПС. Т.е. този факт не се оспорва от самия жалбоподател, поради което и Съдът приема, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност.

Съставът на чл. 175, ал. 3, предложение първо от ЗДвП за осъществяване на който е ангажирана отговорността на жалбоподателя е следния: Наказва се ... водач, който управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. Явно е, че се касае за деяние, състоящо се от два елемента – управление на МПС (действие и положителен факт от обективната действителност) и отрицателен факт - липса на надлежна регистрация. Т.е. субект на административнонаказателната отговорност по чл. 175, ал. 3, предложение първо от ЗДвП е водачът на МПС, какъвто е безспорно е М..

Нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП е формално и с факта на привеждането в движение по пътищата, отворени за обществено ползване, на МПС, което не разполага с административно разрешение да участва в движението, нарушението е довършено от обективна страна.

Към момента на установяване на твърдяното нарушение, разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП гласи: „По пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само МПС и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. По пътищата, включени в обхвата на платената пътна мрежа, се допускат само ППС, за които са изпълнени задълженията по установяване на размера и заплащане на пътните такси по чл. 10, ал. 1 от ЗДвП.”. Ал. 2 на цитираната разпоредба посочва, че условията и реда за регистрация на автомобилите се уреждат в нарочна Наредба. Това е Наредба № I-45 от 24.03.2000 година на МВР за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на МПС и ремаркета, теглени от тях и реда за предоставяне на данни за регистрираните ППС (Наредба № I-45 от 24.03.2000 година). В посочената Наредба са уредени видовете регистрации, първоначалната регистрация, промените в регистрацията и прекратяването ѝ.

По делото не е спорно, че на 13.06.2023 година М. е управлявал лек автомобил марка „Опел”, модел „Вектра” с държавен регистрационен № *****, който обаче от 26.05.2023 година е бил със служебно прекъсната

регистрация (според легалното определение на § 6, т. 69 от ДР на ЗДвП „прекратяване на регистрация” е отмяна на разрешението ППС да се използва в пътното движение.”). Това е равнозначно на управление на нерегистрирано МПС съгласно терминологията на закона. При това положение жалбоподателят е нарушил именно задължението си по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. Т.е. установи се, че регистрацията на процесния лек автомобил – собственост на трето лице, е прекратена служебно на 26.05.2023 година, тъй като не е извършена пререгистрация в двумесечния срок след промяна на собствеността. Служебното прекратяване на регистрацията на ППС в отнесимата за спора хипотеза по чл. 143, ал. 15 от закона, се извършва с отбелязване в АИС - КАТ. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 18, т. 2 от цитираната по-горе Наредба № I-45 от 24.03.2000 година - регистрацията на съответното ПС се прекратява служебно, като това служебно може да стане съгласно разпоредбата на чл. 18б, ал. 1, т. 10 от същата Наредба.

Извършеното по ЗДвП нарушение се установява несъмнено от показанията на свидетелите на нарушението – Г. Д. и А. Ш.. В подкрепа на гласните доказателства са и писмените такива, а именно: Постановление за отказ да се образува наказателно производство по преписка № 2836/2023 година по описа на Районна прокуратура – Свиленград и Справката от АИС - КАТ.

Налице е непредпазлива форма на виновно поведение на водача М. и по аргумент от чл. 7, ал. 2 от ЗАНН деянието му е съставомерно и наказуемо. Т.е. осъщественото от М. във форма на бездействие е съставомерно и по субективен признак, извършено е виновно - по небрежност, доколкото жалбоподателят като водач на МПС, който го ползва и управлява по обществени пътища е бил длъжен и е знаел изискването и задължението за регистриране на МПС, които се движат по пътищата, отворени за обществено ползване, съответно да положи необходимата грижа да съобрази поведението си с това изискване, като общественоопасните последици от извършеното, той е съзнавал и е могъл да предвиди тяхното настъпване, но не е положил необходимата грижа преди предприемането на управлението на процесното МПС, а такава възможност е имал в рамките на субективните си прояви и ако беше положил по-голямо внимание. Без значение за административнонаказателната отговорност на водача е дали е уведомен собственика на МПС за прекратената регистрация, доколкото в

административнонаказателното производство по оспорване на НП, е недопустимо упражняването на косвен съдебен контрол за законосъобразността на служебното прекратяване на регистрацията на МПС. Ето защо Съдът не е съгласен с тезата на адвокат Т., изложена в пледоарията ѝ пред настоящия състав, касаеща липсата субективния елемент от състава на инкриминираното деяние.

В изложения смисъл относно наличието на субективният елемент е практиката на Административен съд – Хасково, обективирана в Решение № 304 от 07.01.2022 година по КАНД № 944/2021 година, докладчик Съдията Павлина Господинова, Решение № 90 от 11.02.2022 година по КАНД № 1079/2021 година, докладчик Съдията Павлина Господинова, Решение № 246 от 12.11.2021 година по КАНД № 679/2021 година, докладчик Съдията Павлина Господинова, Решение № 404 от 15.06.2022 година по КАНД № 304/2022 година, докладчик Съдията Пенка Костова, Решение № 392 от 25.05.2023 година по КАНД № 96/2023 година, докладчик Съдията Биляна Икономова и др., където е посочено че прекратяването на регистрацията в хипотезата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП настъпва по силата на закона, а не по волята на административен орган, поради което и не е необходимо контролните органи да информират за прекратяването на регистрацията. Непререгистрирането в законоустановения срок на придобито чрез правна сделка МПС води като последица приложението на разпоредбата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП за служебно прекратяване на регистрацията му. В хипотезата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП законът приравнява служебното прекратяване на регистрацията на автомобил на липсата на регистрацията на същия. На всеки водач на МПС е вменено задължението да управлява по пътищата само МПС, което е регистрирано по надлежен ред. Това, че регистрационните табели на автомобила не са били свалени, не освобождава водача от тази му отговорност. Действително с оглед разпоредбата на чл. 14, ал. 2, вр. ал. 1 от НК незнанието на фактическите обстоятелства, които принадлежат към състава на престъплението, изключва вината и за непредпазливите деяния, но само в случаите, когато самото незнание на фактическите обстоятелства не се дължи на непредпазливост. Незнанието на факта, че управляваният автомобил е със служебно прекратена регистрация, се дължи на проявена от водача непредпазливост под формата на небрежност, като същият не е съзнавал и не е предвиждал настъпването на противоправния резултат, но е

бил длъжен и е могъл да го предвиди, след като е управлявал автомобил - чужда собственост. По силата на чл. 7, ал. 1 от ЗАНН деянието, обявено за административно нарушение, е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо. Ал. 2 на същия член предвижда, че непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи. Такова изключение не е предвидено в ЗДвП, поради което и при наличието на извършено непредпазливо деяние – нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, лицето следва да носи административно наказателната отговорност по чл. 175, ал. 3, предложение първо от ЗДвП. М. като водач е приел да управлява лек автомобил, на който не е бил собственик, но е бил длъжен именно в качеството си на водач да се осведоми от собственика на автомобила или от лицето, което му го предоставя за управление, дали автомобилът има действаща регистрация. На практика е следвало да провери предадените му с автомобила документи и конкретното за случая - Свидетелство за регистрация на процесното МПС, като установи и си изясни данните, вписани относно собствеността на автомобила. При различие между вписания собственик на МПС и лицето, което му предоставя автомобила, е следвало да се увери на какво се дължи това несъответствие. Като не е сторено това, то водачът е проявил небрежност, а това обосновава и вината му. Независимо, че същият не е бил собственик на автомобила, а само го е управлявал, той е бил длъжен да знае предвидените в ЗДвП последиците при бездействие да се регистрира новият собственик. Всеки правоспособен водач на МПС, преди да предприеме управление на МПС по пътищата, отворени за обществено ползване, е длъжен да се увери, че няма законоустановени пречки да извърши това, включително дали управляваното от него МПС е регистрирано по надлежен ред, преминало технически преглед, дали за него има сключен Договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност” и др. Именно в посока на това задължение е и разпоредбата на чл. 100, ал. 1 от ЗДвП, съгласно която водачът на МПС е длъжен да носи Свидетелство за управление на МПС от съответната категория и Контролния талон към него; Свидетелство за регистрация на МПС, което управлява, и за тегленото от него ремарке; документ за сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите за МПС, което управлява, и за тегленото от него ремарке и др. Така може да бъде направен обоснован извод, че в настоящия случай е имало достатъчно обстоятелства, които е следвало да

накарат водача М. да прояви активност, като установи дали управляваният процесен автомобил е редовно регистриран.

Фактът, че Прокурор при Районна прокуратура – Хасково, е приел липса на престъпление поради липса на субективният елемент, не променя горните изводи на Съда, тъй като двете отговорности са коренно различни и в административнонаказателното производство Съдът самостоятелно решава дали е на лице субективният елемент от състава на нарушението и не се влияе от мнението на Прокурора.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретното нарушение като маловажно по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкции на извършителя. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не съставлява процесуално нарушение. Извод, следващ по аргумент от чл. 57 от ЗАНН – процесуалната норма, лимитираща задължителните реквизити на НП. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, процесното деяние не разкрива обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не съставлява маловажен случай, според Съда. И това е така, както поради неговия формален характер – за съставомерността му не е предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат. Поради това липсват предпоставки за преквалифициране на посоченото нарушение като маловажно, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН и в този смисъл Съдът приема преценката на АНО по чл. 28 от ЗАНН за съответстваща на закона. Отделно от това съгласно чл. 189з от ЗДвП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН.

ПО РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО

Съгласно чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, се наказва се с Лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 до 12 месеца и с Глоба от 200 лв. до 500 лв. водач, който управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

Както вече бе посочено АНО правилно е квалифицирал нарушението, което е осъществено от обективна и субективна страна и правилно е приложил съответната административнонаказателна разпоредба на ЗДвП, като се е съобразил с разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН.

Административните наказания са правилно и законосъобразно определени както по вида си, така и по размери, индивидуализирани в минималните предвидени от закона такива, което налага извод за невъзможност за намалянето им.

Така наложените с обжалваното НП административни наказания, Съдът намира за необходим и за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административните наказания – да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху гражданите.

Съгласно чл. 6, ал. 1, т. 5 от Наредба № Из-2539 на МВР правилно са отнети 10 контролни точки, тъй като за управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер, е предвидено да се отнемат контролни точки.

Действително в НП не е конкретизирането по коя нормативна разпоредба се налага санкцията отнемане на контролни точки от талона, но това не представлява съществено процесуално нарушение. В АУАН и НП ясно е описано извършеното в случая нарушение, а именно: управление от страна на М. на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред, както и точно е посочена санкционната разпоредба – чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, а в чл. 6, ал. 1 от посочената Наредба е предвидено, че за нарушения на ЗДвП на водачите на МПС се отнемат контролни точки, както следва: т. 5 - за управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер (чл. 175, ал. 3 от ЗДвП) – 10 контролни точки. Следва да се отбележи, че отнемането на контролни точки не е санкция, която подлежи на самостоятелно обжалване, а фактическо действие с контролно-отчетен характер, което изпълнява предупредителна (по отношение на водачите) и информационно-статистическа (от гледна точка на контролните органи) функция. При отнемане на контролни точки съответният административен орган действа в условията на обвързана компетентност, като поведението му задължително следва факта на налагане на наказание за

извършено нарушение. Отнемането на контролни точки няма самостоятелен характер и действията на административния орган по отбелязване на отнемането им е в зависимост от наличието на влязло в сила НП и наложеното с него наказание. С влизане в сила на НП, се отнемат и предвидените контролни точки (по аргумент от разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 година за определяне максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение). В този смисъл са Решение № 176 от 15.03.2018 година, постановено по КАНД № 25/2018 година по описа на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Цветомира Димитрова, Решение № 294 от 18.04.2018 година, постановено по КАНД № 134/2018 година по описа на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Росица Чиркалева - Иванова и др.

Поради изложеното, липсва каквото и да е правно основание за друг различен правен извод, освен този, че напълно правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя М. и НП следва да бъде потвърдено.

По разноските:

Няма искане за присъждане на разноски.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 5 и ал. 9 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно НП № 23-0351-000318 от 02.08.2023 година на Началник РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, с което на М. А. М. с ЕГН ***** от *****, за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП са наложени административни наказания „Глоба” в размер на 200 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 6 месеца, като на основание Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 година на МВР са отнети 10 контролни точки.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____